

Веома угледни страни извори предвиђају да ће се Сједињене Државе распасти око 2010. године.

Земља какву знамо распашће се на шест засебних блокова, а сваки блок ставиће се под утицај стране силе, док ће Аљаска отићи натраг Русима. Калифорнија и околина постаће врста кинеског сателита, док ће проширени ентитет под именом Република Тексас отпузати под окриље мексичке хегемоније. Клупко ће почети да се расплиће следеће јесени грађанским ратом и пропашћу долара.

Незамисливо, можда ћете рећи. Чак ни вредно подсмеха. Ипак, не напуштајте ову страну, барем не још. Аутор ове прогнозе је изузетно важна и угледна личност у Русији, са беспрекорним квалификацијама – професор Игор Панарин је бивши КГБ аналитичар и декан Дипломатске академије у Москви.

Према скорашњем чланку о њему из Вол Стрит журнала, професор Панарин „није маргинална личност... Њега позивају у Кремљ, он предаје студентима, објављује књиге и наступа у медијима као експерт за америчко-руске односе.“

Чланак наставља, „Потпомогнуте растућом пажњом медија, који су строго контролисани од стране Кремља, Панаринове идеје сада се нашироко разматрају од стране локалних стручњака. Своју теорију он је недавно представио на округлом столу у Министарству спољних послова. Најбоље школе за међународне односе у земљи угостиле су га као предавача. Током његовог наступа на државној телевизији ТВ Россия, станица је његове коментаре испратила призорима редова испред народних кухиња и гомилама бескућника у САД. Професор је такође гостовао и на пропагандној ТВ станици Кремља на енглеском језику „Русија данас“ (Russia Today).“

Замолио бих све оне који су поздравили повратак Русије на светску сцену као озбиљног играча, као и оне који су прогутали пропаганду Кремља о томе ко је изазвао скорашњи рат у Грузији, али и свакога ко се слаже са тврдњом да је Русија опет она предвидљива, уједињена Велика Сила са кохерентном политиком и стратегијом, да обрате пажњу.

Русија гледа Америку, али види себе

Пише: Мелик Кејлен
уторак, 03 фебруар 2009 21:16

Из чланка се може сазнати да је последњих недеља Панарин два пута дневно давао интервјуе руским државним медијима. Претпоставите и да је утицајним медијима, да би посветили толико простора оваквој личности, потребно одобрење одозго, са врха, као за време Совјетске ере.

Другим речима, или Кремљ верује Панариновом сценарију, или сматра да је руској јавности потребно да га чује. А можда, док шаљу ратне бродове у Венецуелу и на Кубу, руски челници желе и да се америчка јавност упозна са Панариновом визијом. Схватате ли у чему је ствар? На крају крајева, помислите шта уопште значи то, што неко попут професора Панарина седи на челу најбоље московске дипломатске школе!

Попут неког сабласног церекања, мета-импликације одзвањају и одзвањају, све док човек не почне са језом да наслућује како је живети у Русији под Путином. Но, останимо с ове стране разума и озбиљно размотримо ствар. Панарин очигледно верује да оно што се десило Совјетском Савезу и што може да се деси Руској Федерацији, једнако може да се деси и Сједињеним Државама. У том случају, подразумевало би се и да Сједињене Државе и Русија функционишу по упоредивим системима, те да су им и слабе тачке заједничке.

Другим речима, човек би могао да помисли да и Професор и они у Кремљу немају ни најмањег појма о томе шта амерички систем чини јаким, а њихом систем слабим. Чак би се могло психологизирати и рећи: Панаран заправо пројектује. Тачније, он је медијум кроз кога се пројектују раширена руска надања и комплекси. Да ли вам то довољно говори о срозаним грађанским стремљењима или о једном стању јавног мњења у Русији?

Од Распућина па до Лисенка, преко дијалектичког материјализма, руска душа и руска држава показивале су забрињавајућу склоност према сумњивим хипотезама.

Погледајте Панаринову визију: ова бизарна смутљавина чињеница и маштарија даје нам да наслутимо данашње стање руске мисли. Речено нам је да је Панарин „засновао своју прогнозу на поверљивим подацима којим га је снабдела ФАПСИ (нешто као Агенција за националну безбедност). Он предвиђа да ће економска, финансијска и демографска кретања изазвати политичку и друштвену кризу у Сједињеним Државама. Када се ситуација уозбиљи, каже, богатије државе ће повући средства из федералне власти и успешно се отцепити од уније. Друштвени немири ће расти и настаће грађански рат. Тада ће се Сједињене Државе раздвојити по етничким границама, а стране силе ће се

умешати.“

Нико се у САД не претвара да се земља не суочава са озбиљним проблемима. Али, тако лако са тога прећи на сценарио Судњег дана показује непознавање САД вредно подсмеха, и што је још горе, потпуно слепило за основне историјске законитости. Очигледно, Русе је потребно подсетити да се тоталитарни системи распадају, док демократски системи реагују и прилагођавају се (чита ли тамо ико Џона Стјуарта Мила?).

Намеће се закључак да Руси не размишљају у оквирима појмова сагласности и слободе избора, већ у оквирима појмова империја и присилних унија, у којима једва прикривено незадовољство кључа ипод површине, претећи да их сваког тренутака растури.

Можда је најбоље отворено казати оно што вероватно делује као наглашавање очигледног. Русија није Америка. Американци не сматрају демократске вредности као врсту застора који служи да би се изградила или одржавала империја, империје ради. Наравно, САД јесу толерисале, чак и помагале ауторитатне системе. Али, то су радиле како би на дуже стазе, заштитиле демократске вредности. Америка је војевала у Другом светском рату и другим ратовима у иностранству. Можда је то понекад радила са бруталношћу или неспособношћу, али никада са цинизмом, и само ради сопствене моћи или империје.

Генерално гледано, Американци верују да је њихов систем, уопштено говорећи, онај који доноси највише добробити највећем броју људи, и имају емпиријске доказе да то поткрепе и на домаћем терену и ван њега. Можда је идеалистичко или наивно, али то је једно искрено убеђење.

Какву врсту среће је Москва, након вековних покушаја, успела да пружи било својим грађанима, било подређеним народима руских пространстава, или икоме изван њених граница? Не вреди одбацивати овај аргумент као врту русофобије – говорим емпиријски. Претпоставимо да се Сједињене Државе распадне и да Русија постане једина суперсила и модел за остале државе широм света. Какав би то модел био? Шта би то тачно друге државе требало да достигну?

Русија гледа Америку, али види себе

Пише: Мелик Кејлен
уторак, 03 фебруар 2009 21:16

Све док Русија не буде могла да одговори на оваква питања са и најмањом смисленошћу, она нема права да САД сматра за своје огледало.

(текст преузет из магазина Forbes: http://www.forbes.com/2009/01/05/russia-america-secession-oped-cx_mk_0106kaylan.html)